

El Diacrític | | Actualitzat el 12/05/2020 a les 22:48

No parleu de mi com si jo no hi fos

«Cert que els anys pesen. Anem costa amunt i amb les cames feixugues; com més amunt, més cansades. Però, i la vista? Sabeu que les coses es veuen diferent, des de dalt? Mires els revolts de tanta vida passada i t'adones que a vegades estaves atrapada en petits entrebancs magnificats» | «La discriminació per raó d'edat existeix. En els dos sentits: ascendent i descendent, i en cap cas és desitjable»

«Prescindibles. Ja vam treballar, vam tenir fills. Vam ajudar amb les nétes, els néts. Ara, toca morir-se» | Mariia Chalaya

*«Ninots banyats en els colors immaterials dels anys, ninots que exterioritzaven el Temps, el Temps que habitualment no és visible, que per ser-ho busca cossos i, allà on els troba, se n'apropia, per projectar-hi la seva llanterna màgica.»
Marcel Proust, *El temps retrobat*.*

Si us plau, no parleu de mi com si jo no hi fos. Sóc vulnerable, però no tant. No m'infantilitzeu: això no és respecte.

Fa tant de mal l'oblit com la protecció excessiva.

Ja fa dies que em sento etiquetada, menystinguda, oblidada. Fora de circulació, vaja. Parlo de la vida social col·lectiva, no de la vida familiar. Això ja passava, però ara amb el virus tot s'ha accentuat.

Bàsicament se'ns considera invisibles. I com a tals, la nostra opinió no compta.

Prescindibles. Ja vam treballar, vam tenir fills. Vam ajudar amb les nétes, els néts. Ara, toca morir-se. És el que es desprèn de molts comentaris en alguns mitjans de comunicació.

Residències com cementiris d'elefants. Ningú per rescatar l'ivori de la memòria perduda.

Quina indignitat. Quina poca perspectiva.

Si menyspreem la gent gran, si l'oblidem, ens estem menyspreant i oblidant nosaltres mateixos.

Cert que els anys pesen. Anem costa amunt i amb les cames feixugues; com més amunt, més cansades. Però, i la vista? Sabeu que les coses es veuen diferent, des de dalt? Mires els revolts de tanta vida passada i t'adones que a vegades estaves atrapada en petits entrebancs magnífics. La mateixa empenta dels arbres joves no et deixava veure el bosc. Ah, però l'energia s'enyora...

Arribar a la vellesa no és ni millor ni pitjor que el que hem deixat enrere: només diferent. Ens falta empenta i energia, cert, però guanyem en serenitat. Gaudim amb coses molt petites, que abans ni vèiem, i portem una motxilla cada vegada més lleugera. Necessitem poc. I això ens fa encarar els dies amb confiança.

La discriminació per raó d'edat existeix. En els dos sentits: ascendent i descendent, i en cap cas és desitjable.

Jo penso que hi hauria d'haver gent gran, a les manifestacions d'estudiants. I hi hauria d'haver gent jove, al costat dels pensionistes que reclamen dignitat. De la mateixa manera que hi ha d'haver homes a les manifestacions feministes.

Som humanes, humans. N'hi hauria d'haver prou. I encara més: som animals precaris, vivim al mateix planeta: som el mateix planeta. No som pas més que un gos o una formiga. No som pas més que una flor o un còdol de riu, escuma d'onada o llum d'estrella. I no hauríem de morir per travessar fronteres que no són, ni patir l'aïllament de les fronteres morals o socials imposades.

Des d'aquesta primavera exultant, amb tantes flors que neixen i moren cada dia i tantes papallones passades i futures, hauríem d'aprendre que, simplement, som efímers.

Que la vida i la mort són el mateix. Onada que va, onada que torna. Alè que s'atura o plor que comença.

No hi ha cap arbre que faci rellotges. No tenen cap llavor, no són fruit de res.

El temps és un miratge.